

ningen at foretage en rimelig og præcis afgrænsning af, hvornår der skal betales erstatning. Der er ofte tale om en naboretlig problemstilling, hvor de konkrete omstændigheder spiller en afgørende rolle for, om en erstatning kan komme på tale eller ej, og for dens størrelse.

Jeg har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt, at grænserne for, hvornår der kan ydes erstatning, og hvornår der ikke kan ydes erstatning, fastsættes i retspraksis, fremfor at søge indarbejdet mere præcise regler herom i lovgivningen.

Jeg vil være forstående overfor, at der i retspraksis sker en vis lempelse i praksis vedrørende nærhedserstatning, men jeg vil gerne afvente Højesterets afgørelse i de verserende sager, før jeg vurderer, om der skulle være behov for at fastlægge nærmere regler på området bl.a. her i Folketinget.

Også vejlovens § 69, stk. 2, om erstatning, hvis der efter gennemførelse af et vejanlæg ikke sikres fornøden adgang til en ejendom, omtales i bemærkningerne. Det spørgsmål har tidligere været drøftet her i Tinget i relation til erhvervs-ejendomme, uden at det gav anledning til ændring af bestemmelsen.

Et forslag om ændring af denne bestemmelse blev i 1983 afvist af den dengang borgerlige regering ved daværende minister for offentlige arbejder, hr. Arne Melchior, bl.a. under henvisning til, at de gener, der er forbundet med ændring af en ejendoms vejadgang, svarer til de gener, der er forbundet med forskellige almindelige færdselsregulerende tiltag såsom afspærring for gennemkørende trafik, ensretning af gader og lign. Herudover henvises til de økonomiske, administrative og juridiske konsekvenser for vej- og færdselsmyndighederne.

Jeg er enig i de betragtninger, daværende minister for offentlige arbejder, hr. Arne Melchior, gav udtryk for.

Ændrede adgangsforhold kan være generende både for ejendomme i landområder og for ejendomme i byområder, men det er vigtigt, at samfundet kan regulere og ændre vejnettet, uden at det medfører erstatning i hvert enkelt tilfælde. Jeg finder derudover, at det ikke vil være muligt logisk at begrunde, at der kan ydes erstatning for omvej til ejere af ejendomme på landet, men ikke til ejere af ejendomme i byerne.

Jeg er derfor uenig med forslagsstillerne i, at de forhold, der førte til afvisning af en ændring af § 69, stk. 2, i 1983, ikke skulle gælde for både by- og landejendomme.

Jeg finder, at det vil være rigtigst, inden man tager endelig stilling til de her spørgsmål, at afvente resultatet af udvalgets arbejde.

Desuden finder jeg, at de øvrige forslag og tanker, der er fremført, men som ikke er omfattet af udvalgets arbejde, bør beskrives og gennemgås nøje, og endvidere bør Højesterets tilkendegivelser afventes, inden man samlet tager stilling til den problemstilling, der er rejst i de to beslutningsforslag.

Sonja Mikkelsen (S):

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at gennemførelse af og erstatning for ekspropriation skal tilpasses moderne tider med åbenhed og dialog om anlæggene. Både i den fase, hvor man tilrettelægger anlæggenes mere generelle karakter, og i den fase, hvor man tilrettelægger detaljerne, er det vigtigt, at der er åbenhed og dialog med de lodsejere, der berøres enten direkte eller indirekte, og erstatninger må selvfølgelig også afspejle den enkeltes tab som følge af et nyt offentligt anlæg, typisk en vej eller en jernbane.

I Socialdemokratiet er vi tilfredse med, at trafikministeren har taget initiativ til et udvalgsarbejde, og vi er enige i, at det, som også ministeren gav udtryk for, vil være naturligt, at man i forbindelse med domspraksis på det her område følger den udvikling, der i øvrigt sker i vores samfund.

F.eks. er vores viden om miljøet jo blevet større med årene, og det bør have betydning, også fordi det har givet en ændring i opfattelsen hos befolkningen med hensyn til både støj- og luftforurening, og det må naturligt afspejle sig i retspraksis ved udmålingen af erstatninger, både når det gælder om, hvem der bør have adgang til erstatning, og erstatningernes størrelse, også fordi miljøet i dag jo spiller en rolle ved vurderingen af en ejendoms værdi. Jeg må undre mig lidt over, at forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 143 – det med de mange partier bag – ikke nævner miljøet som den væsentligste motivation for deres opfordring til regeringen om at lave en gennemgribende revision af reglerne på ekspropriationsområdet.

Tilpasning til moderne tider er for os i Socialdemokratiet i høj grad et spørgsmål om åbenhed, og det er også at bruge de nye teknologiske muligheder for at anskuelligøre nye projekters konsekvenser både for landskaber og for boliger. Man er så småt begyndt at bruge visualisering i beskedent omfang. Det er et uhyre nyttigt værktøj, som i fremtiden bør anvendes langt